

ANAKYKLΩΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΚΤΗΣ

ση πράτων υλών αλλά και τη μείωση του όγκου των προς διάθεση απορριμμάτων.

Η διεθνής λέξη για την ανακύκλωση (ή ανακύκλωση) - RECYCLING - είναι πολύ πρόσφατος όρος και είναι φυσικό να του δίνονται διάφορες εμμηνίες. Η κυριότερη και παραστατικότερη είναι εκείνη που θεωρεί την ανακύκλωση σαν σύστημα βελτιστοποίησης της αξιοποίησης των πόρων, με στόχο το καλό της ανθρωπότητας, αλλά και τη μείωση των παραγομένων απορριμμάτων. Είναι δηλαδή η ανακύκλωση η εναλλακτική λύση στο σύνδρομο Παραγωγή-Κατανάλωση-Απόρριψη, που κυριαρχεί στη φορή των υλικών της σημερινής καταναλωτικής κοι-

Διερεύνηση των αντικειμενικών δυνατοτήτων

Σε όλους τους κοινωνικοοικονομικούς σχηματισμούς ο τελικός αποδέκτης των υπολειμμάτων της κατανάλωσης και των καταλούτων της παραγωγικής διαδικασίας υπήρξε το περιβάλλον.

Στις παλαιότερες κοινωνίες τα υπολειμμάτα της παραγωγής ή της κατανάλωσης ανακυκλώνονταν στους βιολογικούς κύκλους της φύσης. Σε αντίθεση μ' αυτό, στις σύγχρονες κοινωνίες η κατάσταση έχει μεταβληθεί δραματικά, γιατί οι ποσότητες των αποβλήτων και η σύνθεσή τους έχουν ξεπεράσει την ικανότητα της φύσης για αυτοκαθαρισμό, ανατρέποντας την οικολογική ισορροπία.

Η διαχείριση των απορριμμάτων έχει εξελιχθεί με την πάροδο του χρόνου σε μεζον τον κοινωνικό και οικονομικό θέμα και άμεση συνέπεια της νέας αυτής πραγματικότητας είναι η αναζήτηση τρόπων και μεθόδων για τη σωστή και ασφαλή διαχείριση αυτών.

Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έχουν αρχίσει να καταβάλλονται μεγάλες προσπάθειες, για την αντιμετώπιση του προβλήματος της ωπάνωσης της χώρας από τους τεράστιους όγκους απορριμμάτων που τη «σκετάζουν», δημιουργώντας ταυτόχρονα πολύ οισβαρούς κινδύνους μη αντιστρέψιμης μόλυνσης του εδάφους και των ιπτάμενων νερών. Τα επόμενα χρόνια αναμένεται να δαπανηθούν εκαποντάδες δισεκατομμύρια δραχμές στον τομέα της διαχείρισης των κάθε είδους απορριμμάτων. Οι προγραμματισμένες και υπό μελέτη επενδύσεις αφορούν όλους τους τομείς, από τη συλλογή-μεταφορά ως τη διάθεση.

Θα πρέπει όμως σ' αυτό το σημείο να τονιστεί, ότι μέχρι πρόσφατα μας απασχολούσε μόνο το πρόβλημα της τελικής διάθεσης των απορριμμάτων, χωρίς να θίγεται η διαδικασία παραγωγής απο-

ριμμάτων. Δεν είχε δοθεί επίσης ιδιαίτερη βαρύτητα στην περιβαλλοντική διάσταση του θέματος, όπως όπανων νερού, εδάφους και αέρας όπως και σε θέματα σχετικά με τη σπατάλη πόρων υλών και ενέργειας. Σήμερα νέες αντιλήψεις έρχονται στην επικαιρότητα με αποτέλεσμα τη διαισδύφωση τριών ενοτήτων δράσεων σε όπι αφορά τα απορρίμματα.

- Πρόληψη της δημιουργίας απορριμμάτων με τη βοήθεια της τεχνολογίας και δια της παραγωγής νέων προϊόντων.
- Αξιοποίηση των κάθε είδους απορριμμάτων με την ανάκτηση, ανακύκλωση, επαναχρησιμοποίηση, αναγέννηση και ενέργειακή μετατροπή.
- Ακίνδινη διάθεση των μη ανακτήσιμων καταλοίπων.

Επιπρόσθιτως έχει γίνει κατανοητό ότι η πληροφόρηση παίζει θετικό ρόλο στο να καταυτήσει τους πολίτες συμμετέχοντες στην πολιτική προστασίας του περιβάλλοντος και στην απομάκρυνσή τους από την άρνηση.

Στα πλαίσια αυτών που προκανούνται, εντάσσεται και η οργάνωση συστημάτων ανακύκλωσης των υλικών που απορρίπτονται, με στόχο την εξοικονόμη-

νωνίας. Θα μπορούσε δε να οριστεί ως ανακύκλωση απορριμμάτων η διαδικασία επαναφοράς χρήσιμων υλικών που περιέχονται σ' αυτά στο φυσικό και οικονομικό κύκλο. Περιλαμβάνει δε όλα τα μέτρα που έχουν σαν στόχο την ανάκτηση των απορριπτόμενων υλικών και την αξιοποίησή τους με την προώθησή τους στις βιομηχανίες για παραγωγή νέων προϊόντων.

Στον τομέα της ανακύκλωσης γίνεται σήμερα μια τεράστια προσπάθεια σε όλες τις χώρες του κόσμου και δαπανώνται δισεπταμένα ECU, σε προσπάθειες που πολλές φορές, είναι σε λάθος κατεύθυνση και οδηγούν σε αποτυχία. Οι αντίστοιχες προσπάθειες που έγιναν στη χώρα μας είναι περιορισμένες, συνήθως αποστασιατικές και τα αποτελέσματά τους, συχνά, αρνητικά ή απογοητευτικά.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΙΜΜΑΤΩΝ

Επειδή γράφονται πάρα πολλά και λέγονται ακόμη περισσότερα, για τις δυνατότητες «αξιοποίησης» των απορριμμάτων, βασική προϋπόθεση της επιτυχίας οποιουδήποτε προγράμματος, είναι να ξεκαθαρίσουμε ορισμένες βασικές αρχές που διέπουν όλο το σύστημα και επηρεάζουν τη θετική ή αρνητική του πορεία.

Ιη αρχή

Δεν υπάρχει σήμερα κερδοφόρος τρόπος διάλεξης-αξιοποίησης των αισιούδες απορριμμάτων. Οποιοδήποτε τρόπος και να εικονούμθηκε θα συνεπάγεται ένα μεγιλάτερο ή μικρότερο κόστος, που θα πρέπει να καλύψει ο πολίτης σύμφωνα με το γινωστό και από όλους αποδεκτό κανόνα ότι «ο υπαίτιον πληρώνει».

2η αρχή

Όπως προκύπτει από όλες τις δημοσι-

ΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

εύσεις, που σημαίνουνται σε μια τεράστια διεθνή εμπειρία, όσο πιο φύλικό στο περιβάλλον είναι ένα σύστημα διάθεσης, τόσο μεγαλύτερο είναι και το κόστος του.

3η αρχή

Οποιοδήποτε σύστημα διάθεσης και να εφαρμοσθεί, ένα μέρος των απορριμμάτων, υπό μορφή προϊόντων μηχανικής διαλογής, τέφρας, υπολειμμάτων επεξεργασίας κλπ. θα καταλήξει σε ιγειονομική ταφή. Συνεπώς η υγειονομική ταφή δεν καταργείται σε καμία περίπτωση.

4η αρχή

Η ανάκτηση υλικών από το μέριμνα των αυτικών απορριμμάτων αποτελεί ουτόπια. Μόνον τα μαγνητικά υλικά (σίδη-

των Δρ. Στ. Κώνστα Χημικού Μηχανικού,

Λ. Ψαρουδάκη

Χημικού Μηχανικού

θούν δέντρα, το γυαλί και το αλουμίνιο για εξοικονόμηση ενέργειας, τα πλαστικά για οικονομία πετρελαίου. Ανακυκλώνουμε ακόμη για να μην παραμείνουν στο περιβάλλον τα όχρηστα υλικά, που χρειάζονται χρόνια ή αιώνες για να αφοριστούν, ή δεν αφοριστούνται ποτέ.

Τα περιβαλλοντικά οφέλη που προκύπτουν από την ανακύκλωση των βασικών συστατικών - αλουμίνιο, χάλυβας, χαρτί, γυαλί - αφορούν το ευρύτερο οικοσύστημα.

πιά, εφημεριδες, κ.α. Τα υλικά αυτά τοποθετούνται σε διάφορους χωριστούς κάδους για κάθε υλικό ή τοποθετούνται όλα μαζί σε κάδο χωριστά από τα άλλα απορριμματα όπου και διαχωρίζονται κατά τη συλλογή από την εταιρεία που τα συλλέγει.

β. Μονάδες ανάκτησης υλικών (MRF)

Για να γίνει πιο απλή η διαλογή των υλικών πολλές κοινότητες μαζεύουν τα υλικά σε ένα κάδο, από όπου και μεταφέρονται σε ειδικές εγκαταστάσεις όπου γίνεται η διαλογή και διαχωρισμός των υλικών.

γ. Κέντρα συλλογής

Κάθε καταναλωτής διαχωρίζει από το σπίτι εφημεριδες, φιάλες, κουτιά και άλλα ανακυκλώσιμα υλικά και τα παραδίδει σε συγκεκριμένα κέντρα συλλογής.

Το βασικό ερώτημα σε ένα σύγχρονο

ν επιτυχίας των προγραμμάτων ανακύκλωσης

ρος) είναι δυνατόν να διαχωρισθούν σε σχετικά καθαρή κατάσταση. Για να αξιοποιηθούν ανακυκλώσιμοι, συνεπώς, ορισμένα υλικά, πρέπει να συλλέγονται χωριστά, σε όσο το δυνατόν καθαρότερη κατάσταση, με μηδενικές σχεδόν προσμίξεις.

δη αρχή

Κάθε προσπάθεια ανάκτησης υλικών ανακύκλωσης, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία αν δεν έχει προηγηθεί υπομονετική και μειούχωρη εννέμερωση των πολιτών, για την ανάγκη πιστής εφαρμογής των σχετικών οδηγιών.

δη αρχή

Ακόμη και αν η χωριστή στήλη και ανάκτηση των υλικών γίνεται τέλεια και αποτελεσματικά, κάθε προσπάθεια ανακύκλωσης-αξιοποίησής τους θα αποτίχει αν δεν έχουν λυθεί τα προβλήματα μεταφοράς και διάθεσης των προς ανακύκλωση υλικών.

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ

Η ανακύκλωση γίνεται όταν συντρέχουν οικονομικοί λόγοι, οικονόμηση ή λόγοι ή υπάρχει έλλειψη χώρου και υψηλό κόστος διάθεσης.

• Οικονομικοί λόγοι

Οικονομικά συμφέροντα είναι η ανακύκλωση, όταν το κόστος στήλης και μεταφοράς από το σημείο παραγωγής στο σημείο αξιοποίησης των υλικών είναι χαμηλότερο από το αντίτιμο των καταβάσεων ή εταιρειών που τα αξιοποιεί. Αυτό συμβιένει στα:

- το προϊόν είναι καθαρό και καλής ποιότητας
- η απόποιηση μεταφοράς είναι μικρή
- οι ποσοτήτες είναι σημαντικές
- Οικονομικοί λόγοι

Ανανευρώνουμε το χωρί τια να σω-

μα της χώρας ή και ολοκλήρου του πλανήτη και δεν μπορούν να αξιολογηθούν ενιαία για την εκτίμηση της σκοπιμότητας εφαρμογής ενός συστήματος ανακύκλωσης. Έτσι μια ανακύκλωση που «συμφέρει» οικολογικά για μια περιοχή, μπορεί να είναι ασύμφορη για μια άλλη και, δυπός και η οικονομικότητα, έτσι και η οικολογική αξία της ανακύκλωσης πρέπει να ελέγχεται σε κάθε περιοχή ιδιαιτέρως.

• Λόγοι έλλειψης χώρων και υψηλού κόστους του τρόπου διάθεσης

Σε πολλές, κυρίως πυκνοκατοικημένες και αναπτυγμένες περιοχές, έχουν δημιουργηθεί πολύ συβαρά προβλήματα από την έλλειψη εγκαταστάσεων διάθεσης απορριμμάτων. Το κόστος μιας συστήσεως ιγειονομικής ταφής, σύμφωνης με τη νέα κοινοτική οδηγία, αναμένεται ότι θα κυμαίνεται από 8.000-15.000 δραχμές ανά τόνο. Το κόστος αποτέφρωσης με τρόπο που δεν μολύνεται το περιβάλλον, είναι 50-100% υψηλότερο. Οι υψηλές απέτελες δημιουργούνται σε πρόσθετο οικονομικό αυτή τη φορά, κάνοντας για ανακύκλωση, που μπορεί να εξουδετερωθεί η και να υπερχωρίψει τη διαφορά του κόστους συγκέντωσης μεταφοράς των προς ανακύκλωση υλικών, από την τιμή διάθεσης. Όταν λοιπόν εξετάζεται η οικονομική βιωσιμότητα ενός συστήματος ανακύκλωσης, πρέπει να συντοποιηθεί το κέρδος που προκύπτει από τη μείωση των προς διάθεση - με ταφή ή αποτέφρωση - ποσοτήτων.

Τα οργανωμένα προγράμματα ανακύκλωσης συνήθως εφαρμόζουν μια ή περισσότερες από τις παρακάτω μεθόδους:

α. Διαλογή στην πηγή

Κάθε νοικοκυρίο ενθαρρύνεται (ή είναι υποχρεωμένο) να ταξινομήσει χωριστά ανακυκλώσιμα υλικά δύοτες: φτιάχνες, κου-

πρόγραμμα συλλογής ανακυκλώσιμων υλικών δεν είναι «αν» θα πρέπει να συλλέγει ένα υλικό αλλά το «πώς» θα συλλεγεί, κατά τον πιο οικονομικά αποτελεσματικό τρόπο (π.χ. θα πρέπει να συλλεγεί μόνο του χωριστά, ανάμεικτο με άλλα ανακυκλώσιμα υλικά ή μαζί με όλα τα υπόλοιπα απορριμμάτα);). Είναι γενικά παραδεκτό ότι η συλλογή οποιουδήποτε ανακυκλώσιμου υλικού είναι δαπανηρά. Θα πρέπει να γίνει αντιληφτό ότι είναι απλοποιημένη αντιληφτή ότι υπάρχουν ανακυκλώσιμα υλικά και συστήματα που αποζημιώνουν από μόνα τους. Αυτό είναι βασικό για να μπορέσει κανείς να προσεγγίσει θεατρικά το κόστος συλλογής των ανακυκλώσιμων υλικών και να μπορέσει να κάνει σύγκριση με την εναλλακτική λύση συλλογής (χωρίς ανακύκλωση) και διάθεση των απορριμμάτων, η οποία συνολικά κοστεύει 8.000-15.000 δρχ./τόνο.

Οι απατήσεις που έχει κανείς από ένα σύστημα συλλογής ανακυκλώσιμων υλικών παρουσιάζονται στο σχήμα I που ακολου-

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

**Πίνακας 1: Σύνθεση και ανακύκλωση απορριμμάτων
Αξία των υλικών που αναμένεται να ανακυκλωθούν**

		%	τ./έτος	δρχ./kg	δρχ./έτος
1	ΟΡΓΑΝΙΚΟ ΚΛΑΣΜΑ	55,0	742.500		
2	ΧΑΡΤΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΟ (μη ανακτήσιμο)	7,5	101.250		
3	ΧΑΡΤΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΟ (ανακτήσιμο)	2,5	33.750	8	270.000.000
4	ΧΑΡΤΙ ΜΗ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΟ	10,0	135.000		
5	ΓΥΑΛΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΟ (μη ανακτήσιμο)	1,8	24.300		
6	ΓΥΑΛΙ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΟ (ανακτήσιμο)	0,6	8.100	5	40.500.000
7	ΣΙΔΗΡΟΣ	3,0	40.500		
8	ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ (μη ανακτήσιμο)	0,38	5.130		
9	ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ (ανακτήσιμο)	0,12	1.620	150	243.000.000
10	ΠΛΑΣΤΙΚΑ	8,5	114.750		
11	ΔΙΑΦΟΡΑ-ΑΔΡΑΝΗ	10,6	143.100		
	ΣΥΝΟΛΟ		1.350.000		553.500.000

θεί. Οι τέσσερις απαίτησες από το σύστημα συλλογής είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους, αποκλείεται να συνυπάρξουν και όσο περισσότερο ικανοποιείται η μία, τόσο υποφέρουν οι άλλες. Έτσι ένα σύστημα βούλικό για τον δημόσιο θα είναι ασφαλώς ακριβότερο από ένα άλλο, όπου ο δημόσιος καλείται π.χ. να προσοκούμει ο ίδιος τα αξιοποίησμα απορριμμάτων σε κεντρικό σημείο συλλογής. Μεγάλη απόδοση ανάκτησης απαιτεί ή μεγαλύτερο έργο του δημόσιου, ή υψηλότερο κόστος, ενώ απαίτηση για μεγάλη καθαρότητα προϊόντος μειώνει το αξιοποίησμα κλάσμα, άρα και την απόδοση. Αυτή η αντινομία των στόχων πρέπει να μελετηθεί ειδικά σε κάθε περιπτώση προκειμένου να επιλέγει η αποδοτικότερη κάθε φορά λύση. Βασική προϋπόθεση για το σωστό σχεδιασμό της ανακύκλωσης-αξιοποίησης είναι η γνώση της σύνθεσης των απορριμμάτων, αλλά και όλων των τεχνικούς νομικών στοιχείων της διαχείρισής τους.

Κυρίαρχο ρόλο στην οικονομική αποδοτικότητα ενός συστήματος ανακύκλωσης παίζει το έμεισο όφελος που θα προκύψει από τη μείωσή τους προς συλλογή-μεταφορά-διάθεση δύγκου των σκουπιδιών.

Ειδικά για το κόστος διάθεσης, πρέπει να τονισθεί ότι θα είναι σοβαρό λάθος κατά τη μελέτη να ληφθεί ως όψη το σημερινό, που κυμαίνεται περί τις 200-1000 δρχ./τόνο, ποσό εξαιρετικά χαμηλό, επειδή σε όλη την Ελλάδα τα απορριμμάτων διατίθενται από τους ΟΤΑ με τρόπους που προκαλούν απαράδεκτη υποβάθμιση του περιβάλλοντος.

ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗΣ

Για να δοθεί ένα σχετικό παράδειγμα, έχει ενδιαφέρον μια ματιά στην επεξεργασία των στοιχείων διαχείρισης των απορριμμάτων των ΟΤΑ του Νομού Αττικής. Με την παραδοχή ότι οι κάτοικοι είναι περί τους 3.500.000 και ότι η μέση παραγωγή οικιακών απορριμμάτων ανά κάτοικο βρίσκεται γύρω στα 1000 γρ./ημέρα, υπολογίζεται ότι στην περιοχή της Πρωτεύουσας παράγονται περίπου 1.350.000 τόνοι σκουπιδία το χρόνο. Με βάση τη σύνθεση των απορριμμάτων που προέκυψε από τις μετρήσεις του ΕΣΔΚΝΑ, στα σκουπιδία αυτά περιέχονται κατά προσέγγιση:

- ανακτήσιμο χαρτί: 135.000 τόνοι
- γυαλί: 32.500 τόνοι
- σίδηρος: 40.500 τόνοι
- αλούμινιο: 7.000 τόνοι

Δηλαδή συνολικά περίπου 215.000 τόνοι ανακτήσιμα υλικά. Επιπλέον των υλικών αυτών υπάρχουν και περί τους 750.000 τόνοι οργανικών υλικών. που είναι δυνατόν να αξιοποιηθούν με ζύμωση για παραγωγή βιοαερίου ή οργανικού εδαφοφελιτωτικού. Διυτυχώς η μεθόδος αυτή βρίσκεται ουσιαστικά στο περιαστικό στάδιο και, λόγω των ειδικών απαιτήσεων χωριστής συλλογής, αλλά και του υψηλού κόστους της, κρίνεται ότι δεν πρέπει να ενταχθεί στις άμεσες προτεραιότητες. Μη αξιοποίησμα είναι προς το παρόν και τα πλαστικά που φέρνουν τους 115.000 τόνους το χρόνο.

Στον Πίνακα I παρουσιάζονται οι ποσότητες των χαρτιού, γυαλιού και αλουμινίου που θα αποτελούσαν το στόχο μας

καλά οργανωμένης εντατικής προσπάθειας ανακύκλωσης. Σε χωριστή στήλη μπαίνουν οι τιμές που θα μπορούσαν να «πιάσουν» τα υλικά αυτά. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι τιμές μεταβάλλονται σημαντικά, ανάλογα με την προσφορά και ότι, πριν λίγους μήνες, δεν ενδιαφερόταν κανείς να αγοράσει χαρτί για ανακύκλωση από τις οργανώσεις που το συγκεντρώνουν. Τα συνολικά ποσά που θα ήταν δυνατόν να εισπραχθούν από την πώληση του συνόλου των αξιοποίησμάν υλικών που βρίσκονται στα απορρίμματα της Αττικής (δηλαδή του χαρτιού, γυαλιού, σιδήρου και αλουμινίου) ξεπερνούν με τις τρέχουσες τιμές της αγοράς τα 2 δισεκατομμύρια δραχμές, ποσό που εκ πρώτης σήψεως φαίνεται ιδιαίτερα αξιόλογο.

Και όμως, εκτός από την περίπτωση του αλουμινίου, όπου η Ελληνική Εταιρεία Αλουμινίου αναφέρει ποσοστό ανάκτησης που φθάνει το 25%, που το επέντυχε προσφέροντας μια σειρά κινήτρων, όλες οι άλλες δοκιμές που έχουν γίνει ως πρόσφατα στην Αττική, επέδωσαν πεντερά αποτελέσματα. Ποσοστά της τάξεως του 25-30% σε ανακύκλωση χαρτιού ή γυαλιού, επιτυγχάνονται με πολύ δυσκολία σε χώρες όπου η υγιής περιβαλλοντική συνείδηση είναι πιο ανεπτυγμένη, αλλά και όπου υπάρχουν και οικονομικά κίνητρα που εξωθούν τους πολίτες προς το διαχωρισμό στην πηγή. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ακόμη και μετά μια πολύ μεγάλη προσπάθεια, στην καλλίτερη περίπτωση μπορεί να ανακτηθεί ένα ποσοστό περί το 25% των αξιοποίησμάν υλικών. Το γεγονός αυτό υποβιβάζει την αναμενόμενη είσπραξη σε 500 περίπου εκατομμύρια δραχμές το χρόνο, που δεν καλύπτουν ούτε τα έξοδα της συλλογής και μεταφοράς τους, τα οποία είναι, κατά κανόνα, υψηλότερα από την τιμή πωλήσεως του χαρτιού και του γυαλιού.

Η ανάπτυξη της ανακύκλωσεως είναι δυνατή μόνο με τη δημιουργία οικονομικών κινήτρων, από πόδους που θα εξοικονωμηθούν από τη μείωση των προς διάθεση απορριμμάτων και προϋποθέτει οικική αλλαγή στη φύλοσοφία του συστήματος συλλογής-μεταφοράς-διάθεσης των απορριμμάτων. Από τη διερεύνηση της ελληνικής πραγματικότητας προκύπτει ότι οι πόδοι αυτοί στην Ελλάδα είναι πολύ περιορισμένοι. διότι η συλλογή, μεταφορά και διάθεση των απορριμμάτων σε όλη τη χώρα γίνεται κατά τρόπο πρωτόγονο - περιβαλλοντικά απαράδεκτο - με σύνεπεια το μέσο κόστος διάθεσης, π.χ. να είναι πολύ χαμηλότερο των 1000 δρχ. ανά τόνο απορριμμάτων.

Προς το παρόν στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα κίνητρο εναντίον της δημιουργίας απορριμμάτων, με συνέπεια οποιαδήποτε προσπάθεια προς την κατεύθυνση της μειώσεως τους να σημειώζεται μόνο στην καλή θερινή ποικιλία, που δεν

μπορεί να αποφέρει παρά περιορισμένα αποτελέσματα.

Και αν ακόμη η συστηματοποίηση των προσπαθειών έχει σαν αποτέλεσμα την ανάκτηση του 25% του ανακυκλώσιμου χαρτιού, γυαλιού και αλουμινίου, τα συνολικά απορρίμματα δεν θα μειωθούν παρά κατά 45 χιλιάδες τόνους το χρόνο, που αντιπροσωπεύουν γύρω στο 3-4% των συνολικών ποσοτήτων απορρίμματων της Αττικής. Όπως φαίνεται παραστατικά στο Διάγραμμα I, το ποσοστό αυτό είναι αισήμαντο και δεν θα έχει υπολογιστεί επιτύχεισις στη γενική διαχείριση και στη μείωση της ρύπανσης του περιβάλλοντος. Με βάση τα στεγνά και στυγνά αυτά κριτήρια, η συστηματοποίηση και διεύρυνση της ανακύκλωσης, όχι μόνο στο χώρο της Πρωτεύουσας, αλλά και σε όλη τη Χώρα, θα έχει περιορισμένο αντίκρυσμα, αν δεν ενταχθεί σε ένα ευρύτερο πρόγραμμα εκσυγχρονισμού της διαχείρισης του συνόλου των απορρίμματων.

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΑΠΟΡΡΙΜΜΑΤΩΝ

Όπως έχει αναφερθεί, οι βασικοί στόχοι κάθε προγράμματος ανάκτησης υλικών από τα απορρίμματα είναι οικολογικοί και αποτελούν μέρος των συνόλου των στόχων που θέτει σήμερα η ανθρωπότητα για την προστασία του περιβάλλοντος από τα βουνά των απορρίμματων που δημιουργεί η σημερινή κοινωνία της ευημερίας και της σπατάλης. Η χάραξη λοιπόν της πολιτικής για την περιβαλλοντικά αποδοτική διαχείριση των οικιακών απορρίμματων, πρέπει να στηρίχθει στις προτεραιότητες που επιβάλλει η κατάσταση που επικρατεί σήμερα. Οι μακροπρόθεσμοι στόχοι, που έχουν αρχίσει ήδη να επιτυγχάνονται σε άλλες ανεπτυγμένες χώρες αποτελούνται από το τρύπυχο που συντίθεται από:

- πρώτα την αποφυγή δημιουργίας απορρίμματων
- κατόπιν την ανάκτησή τους
- και σαν έσχατη λύση την περιβαλλοντικά ανεκτή διάθεσή τους.

Δυστυχώς, η θλιβερή σημερινή κατάσταση επιβάλλει διαφορετική κατάταξη των προτεραιοτήτων στην Ελλάδα όπου οι προτεραιότητες είναι ανεστραμμένες - άμεση είναι η ανάγκη για περιβαλλοντικά ανεκτή σύλλογη και διάθεση - η ανάκτηση-ανακύκλωση αποτελεί δεύτερη προτεραιότητα

- με ταράνδη προσπάθεια για την αποφυγή δημιουργίας απορρίμματων.

Η σειρά αιώνων των στόχων θα έχει σαν άμεση συνέπεια και τη δημιουργία των αναγκαιων υγρών κινήτων για την εφαρμογή και πρωθήση της ανακύκλωσης σε πολλές μεγαλύτερη έκταση από όπι είναι διανυτών με τα σημερινά δεδομένα, διότι, πέρα από την προστασία του περιβάλλοντος, τόσο με την ευρεία, όσο και

με την καθαρά τοπική έννοιά του, θα προκύψει σαν συνέπεια και οικονομικό όφελος των ΟΤΑ, άρα και των δημοτών από τη μείωση των απορρίμματων που πρέπει να συλλεγούν και διατεθούν κατά τρόπο που δεν υποβαθμίζει το περιβάλλον (σε XYTA), και όχι με απόρριψη ή απλή ταφή σε χωματερή.

Σύμφωνα με όσα έχουν αναπτυχθεί, για την πραγματικά αποτελεσματική προστασία του περιβάλλοντος από τα κάθε είδους απορρίμματα, που όχι μόνον την περιβάλλοντος απορρίμματα, αλλά και τα καθιστούν επικίνδυνο και ανθυγειενό, είναι απαραίτητο να ληφθούν το ταχύτερο δυνατόν τα ακόλουθα μέτρα, τα οποία είναι γνωστά στην πολιτεία και για τα οποία υπάρχει μια σοβαρή μελετητική υποδομή.

• Να κατασκευασθούν οι απαιτούμενες εγκαταστάσεις διάθεσης των οικιακών απορρίμματων που να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της ισχύουσας Νομοθεσίας.

• Να κατασκευασθούν οι αντίστοιχες μονάδες περιβαλλοντικά αποδεκτής διάθεσης των τοξικών και μολυσματικών απορρίμματων και αποβλήτων, που σήμερα διατίθενται με τρόπο από κάθε άποψη απαραίτητο.

• Να οργανωθεί ένας σύγχρονος τρόπος συλλογής των απορρίμματων, ώστε να μην μεταβάλλονται όλοι οι δρόμοι των αστικών κέντρων και της υπαίθρου σε μόνιμους σκουπιδότοπους.

• Με την παιδεία, την πειθώ αλλά και την εφαρμογή της νομοθεσίας, να γίνει κατανοητό σε όλους τους πολίτες πόσο μεγάλη ζημιά και υποβάθμιση υφίσταται το περιβάλλον όταν οι κάτοικοι δεν καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για τη διαφύλαξη της καθαρότητάς τουν.

Όταν διαμορφωθούν οι συνθήκες αυτές, οι προσπάθειες της ανακύκλωσης με την εφαρμογή των τελευταίων εξελίξεων της τεχνολογίας, θα καρποφορήσουν καλλίτερα, γρηγορότερα και αποδοτικότερα και τότε, τόσο το στενό όσο και το ευρύτερο περιβάλλον μας, θα βγει πολλαπλά αφελημένο. Οι πιο πρωθημένες

τεχνολογίες που εφαρμόζονται σε άλλες χώρες, όπου το πρόβλημα εξεύρεσης χώρων για τη διάθεση όλων των απορρίμματων είναι πολύ σοβαρότερης μορφής, έχουν και πολύ μεγαλύτερο κόστος, με συνέπεια να γίνεται αντίστοιχα πιο δύσκολη η αντιμετώπιση τους σήμερα στη χώρα μας.

Η διάδοση της ανακύκλωσης, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, ελάχιστα θα αφέλει το περιβάλλον, αν δεν γίνουν, τουλάχιστον παράλληλα, οι άλλες ενέργειες για την προστασία του από τα κάθε είδους απορρίμματα. Οι προσπάθειες που γίνονται τώρα σε διάφορους ΟΤΑ και από διάφορους φορείς για τη διάδοση της ανακύκλωσης, δεν πρέπει με κανένα τρόπο να σταματήσουν. Αντίθετα, είναι απαραίτητο να συνεχισθούν εντατικά και συστηματικά μέχρις ότου γίνει κοινή συνείδηση η ζημιά που προκαλούν τα απορρίμματα στο περιβάλλον και η ανάγκη μείωσης των ποσοτήτων τους. Επειδή η διαδικασία της αλλαγής νοοτροπίας είναι χρονοβόρα, υπάρχει η επίπεδα, όταν θα έχει ολοκληρωθεί η κατάλληλη υποδομή και θα είναι δυνατή η διαχείριση των απορρίμματων με σύγχρονες μεθόδους, να είναι ώριμοι και οι κάτοικοι του τόπου αυτού, ώστε να συμβάλλουν ενεργά στην προστασία του περιβάλλοντος από τα παραποτόντα της ευμάρειάς τους.

Η πιο ενδεδειγμένη και επείγουσα ενέργεια είναι η κατασκευή χώρων υγειονομικής ταφής που να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες περιβαλλοντικές απαιτήσεις.

Οι χώροι αυτοί θα είναι αναγκαίοι και στο μέλλον, οποιαδήποτε νέα τεχνολογία και να εφαρμοσθεί, δεδομένου ότι πάντα θα προκύπτουν μη αξιοποιήσιμα παραποτόντα.

Η εφαρμογή της διαδικασίας αυτής αποτελεί τον πιο σίγουρο και τον οικονομικά αποδοτικότερο τρόπο περιορισμού της ρυπάνσεως του περιβάλλοντος, ενώ παράλληλα θέτει σε σωστές βάσεις την προσπάθεια για αποδοτική ανακύκλωση των συστατικών των απορρίμματων.

Η εισήγηση παρουσιάστηκε στο συνέδριο με θέμα: Λανάττηση πρώτων υλών και ενέργειας από υλικά συσκευασίας που διοργάνωσε το επιτημονικό και επιμορφωτικό κέντρο Χημικών Μηχανικών τον Ιούνιο του 95 στην Αθήνα

Βιβλιογραφία

1. K. Turner, «Οικιακά Απορρίμματα (Επιλεκτική Συλλογή και Ανακύκλωση)», Ο.Ο.Σ.Α. (Έκδοση ΕΛΚΕΠΑ), 1986.
2. Μελέτες ΚΩΝΣΤΑΣ ΕΠΕ, «Αξιολόγηση των δυναμικού των απορρίμματων στην Ελλάδα», Υπουργείο Εσωτερικών, 1987.
3. Θ. Λέκκας, Γ. Ραζής, «Συγκριτική παρουσίαση μεθόδων διαχείρισης αστικών στερεών αποβλήτων», Ημερίδα διαχείρισης Αστικών Απορρίμματων, 1992.
4. Σ. Κώνστας, Σ. Λιδωρίκης, Ι. Φραντζής, Λ. Ψαρουδάκης, Θ. Δόκας, Θ. Στρουμπούλης, «Υπολογισμός των ανακυκλώσιμων προϊόντων», ΕΛΚΕΠΑ, 1994.
5. Σ. Κώνστας (Κύριος Ερευνητής), Σ. Λιδωρίκης, Λ. Ψαρουδάκης, Θ. Δόκας, Θ. Στρουμπούλης, «Η ανακύκλωση των απορρίμματων και ο περιορισμός της ρυπάνσεως του περιβάλλοντος», Παπαστράτειο Βορειοανατολικής Ακαδημίας Αθηνών, 1994.